

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2019, č. j. 1352/2018-160-SPR/7

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2019, č. j. 1352/2018-160-SPR/7 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, náklady řízení ve výši 9.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2019, č. j. 1352/2018-160-SPR/7, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. MHMP 1496190/2018/Rad ze dne 20. 9. 2018. Tím byl žalobce shledán vinným z porušení ustanovení

§ 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo „silniční zákon“). Za naplnění skutkových podstat přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a písm. k) zákona o silničním provozu byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 3 000,- Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000,- Kč podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. Žalobce se měl přestupků dopustit tím, že „jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více“, a dále tím, že „jako řidič nezabezpečil přepravované zvíře tak, aby neohrozilo řidiče a přepravované osoby“, neboť dne 2. 1. 2018 v 11:09 hodin v Praze 4, v ulici Podchýšská, ve směru jízdy od ulice Libušská k ulici Čs. Exilu, řídil motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, registrační značky xxx, kdy mu měla být naměřena rychlost jízdy 77 km/h (po odečtení možné odchylky 3 km/h), ačkoli je v uvedeném úseku obce obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h. Zároveň měl ve vozidle přepravovat psa, který se měl nacházet v prostoru nohou u spolujezdce, tedy nebyl zabezpečen tak, aby nemohl ohrozit přepravované osoby ani řidiče.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s § 79a silničního zákona, neboť rychlost měřilo dítě ve věku okolo 12 – 14 let. Žalobce v den spáchání údajného přestupku nevěděl, že rychlost smí měřit pouze policisté nebo strážníci, a tak dané nenamítal na místě. K prokázání, že měření rychlosti neprovedl žádný z policistů, žalobce navrhl provést důkaz jejich výsledkem.
3. Správní orgán dle názoru žalobce nepostupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť neobjasnil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgán nepostavil na jisto to, jaká osoba provedla měření rychlosti. Žalobce rovněž namítá, že listiny jsou jednostranné úkony, které nelze použít jako důkaz, proto měl správní orgán provést výslech hlídky, který navrhoval. Dle žalobce se navíc žalovaný dostatečně s touto námitkou nevypořádal.
4. Dle žalobce správní orgán nesprávně vyšel pouze z obsahu Oznámení přestupku a Úředního záznamu. Tyto však nejsou důkazy, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016 – 39 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115.
5. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nevypořádal dostatečně jeho námitku, dle níž se celý záměrný kříž nenacházel na měřeném vozidle a měření rychlosti tak bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze. Dle žalobce nejsou správně závěry správního orgánu, dle něhož by při měření v rozporu s Návodem k obsluze vůbec nedošlo ke změření rychlosti. Žádný rychloměr za obsluhu neohlídá dodržení Návodu k obsluze. Dané vyplývá z vyjádření Českého metrologického institutu 1 a 2, které správnímu orgánu navrhl provést jako důkaz a rovněž to navrhuje soud.
6. Žalobce taktéž namítal, že správní orgán *de facto* konstatoval, že bylo měřeno v souladu s Návodem k obsluze, aniž by Návod k obsluze provedl jako důkaz a aniž by se Návod k obsluze nacházel ve spise. Mimo to je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné proto, že se žalovaný pouze odkázal na rozhodnutí prvního stupně s tím, že se s jeho závěry ztotožňuje.
7. Žalobce dále namítá, že nedošlo k úplnému zjištění skutkového stavu, neboť nebyl proveden důkaz výsledkem hlídky, díky kterému by bylo postaveno na jisto, kde se pes nacházel v průběhu jízdy vozidla. Ze spisu se podává pouze to, že se v prostoru nohou u sedadla spolujezdce nacházel během

silniční kontroly, tedy až po zastavení vozidla. Žalobce namítá, že se žalovaný jeho návrhu na provedení důkazu nevyjádřil.

8. V poslední řadě žalobce a jeho advokát nesouhlasí s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšší správní soudem.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 2. 1. 2018 v 11:09 hodin v Praze 4, v ulici Podchýšská, ve směru jízdy od ulice Libušská k ulici Čs. Exilu, řídil motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, registrační značky xxx. Policejní hlídka provedla měření rychlosti vozidla, přičemž ze záznamu o přestupku vyplývá, že byla naměřena rychlost vozidla 80 km/h. V místě měření byla nejvyšší dovolená nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h. Měření bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, výrobní číslo UX 018400. Z fotodokumentace rovněž vyplývá, že v 11:06 a 11:28 byl v prostoru u nohou spolujezdce pes.
11. Správní orgán prvního stupně vydal dne 22. 3. 2018 příkaz č. j. MHMP 471951/2018/Rad, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a písm. k) zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 3 000 Kč. Žalobce podal proti uvedenému příkazu odpor, načež správní orgán zahájil správní řízení.
12. Dne 13. 8. 2018 obdržel správní orgán prvního stupně vyjádření žalobce, v němž namítal stejné skutečnosti jako v podané žalobě. Dne 31. 8. 2018 proběhlo ústní jednání, kde žalobce prostřednictvím svého zástupce odkázal na své písemné vyjádření a navrhl, aby správní orgán předvolal k výpovědím policisty, kteří provedli silniční kontrolu.
13. Správní orgán prvního stupně rozhodl dne 20. 9. 2018 o tom, že je žalobce ze spáchání uvedených přestupků vinen a uložil mu pokutu ve výši 3000 Kč. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalovaným dne 5. 3. 2019 zamítnuto.

IV.

Právní posouzení

14. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.
15. Podle § 18 zákona o silničním provozu „*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*“
16. Podle § 5 odst. 1 písm. j) zákona o silničním provozu „*Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen zabezpečit přepravované zvíře tak, aby neohrozilo řidiče a přepravované osoby.*“
17. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více.*“
18. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*“
19. Podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu „*Za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.*“

20. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu „*Za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*“
21. S ohledem na přestupek dle 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu žalobce v první řadě namítá, že měření rychlosti bylo provedeno chybně, neboť měření provedlo dítě ve věku 12-14 let a záměrný kříž se nenacházel na měřeném vozidle.
22. Podle setrvalé judikatury správních soudů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 115, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, nebo ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37) je v případě přestupků překročení povolené rychlosti zásadní to, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů zpochybněn.
23. Správní orgány vycházely z důkazů založených ve správním spise. Jedná se o záznam o přestupku ze dne 2. 1. 2018 obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, dle nichž byla vozidlu rz xxx naměřena rychlost 80 km/h (po odečtení odchylky 77 km/h) v úseku, kde byla maximální povolená rychlost 50 km/h. Dále je součástí správního spisu ověřovací list č. 8012-OL-70398-17 ze dne 20. 10. 2017, dle něž má radar MicroDigiCam LTI, výrobní číslo UX 018400 požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel. Policista, který dle záznamu o přestupku radar nastavil, absolvoval dle osvědčení č. 0981/2015 školení operátora měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI dne 5. 1. 2015. Dle oznámení Policie ČR o překročení rychlosti ze dne 2. 1. 2018 se žalobce odmítl vyjádřit a oznámení odmítl podepsat. Z uvedeného je zřejmé, že měl správní orgán prvního stupně dostatek důkazů, které prokazují vinu žalobce.
24. Žalobce nicméně v rámci správního řízení zpochybnil provedené měření, neboť dle něj měření provedlo dítě ve věku 12-14 let a záměrný kříž se nenacházel celý na měřeném vozidle. Žalobce navrhl provést důkaz výsledkem policistů, Návodem k obsluze a vyjádřením Českého metrologického institutu, přičemž dle jeho závěru se k nim žalovaný nevyjádřil.
25. Námitku, dle níž bylo měření provedeno dítětem, tedy nikoliv osobou mající k tomu oprávnění ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, shledal správní orgán prvního stupně jako účelovou. Soud tomuto závěru přisvědčuje. Z listinných důkazů vyplývá, že měření provedl proškolený policista B. Pokud by měření skutečně provedla jiná osoba než policista či strážník, jistě by se žalobce k takové skutečnosti vyjádřil ve vyjádření k přestupku. Tvzení, že žalobce nevěděl o tom, že měření může provádět jen policista, se soudu rovněž jeví jako účelové. Účastník provozu na pozemních komunikacích, který má řidičské oprávnění a tedy je seznámen s právními předpisy v oblasti silniční dopravy si musí být vědom toho, že měření rychlosti musí provádět pouze oprávněné osoby. Pokud by tomu tak nebylo, žalobce by se jistě proti takovému měření na místě ohradil, což ale neučinil. Nepodložené a účelové tvrzení žalobce nemohlo zpochybnit důkazy dokládající zákonnost provedeného měření rychlosti.
26. Návrh na provedení důkazu výsledkem policistů odmítl správní orgán prvního stupně provést z důvodu jeho nadbytečnosti. Žalovaný se s jeho názorem ztotožnil a odkázal na výše citovanou judikaturu správních soudů. Soud neshledal v takovém postupu pochybnosti. Za situace uvedené výše by výsledek policistů nepřinesl žádné nové poznatky, neboť spáchání přestupku bylo dostatečně prokázáno důkazy, které jsou obsahem správního spisu, tedy oznámením o přestupku, záznamem o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla a údaji o provedeném měření, ověřovacím listem silničního radarového rychloměru.

27. Dále žalobce namítal, že nebylo měření rychlosti provedeno v souladu s Návodem k obsluze, jelikož se celý kříž nenacházel na vozidle. Dle žalobce se žalovaný nevyjádřil k předkládanému důkazu, a to vyjádření Českého metrologického institutu 1 a 2.
28. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že pokud by došlo k chybě v měření, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření rychlosti, ale ke změření by vůbec nedošlo. Závěr správního orgánu koresponduje s judikaturou správních soudů, např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 304/2018-39, v němž Nejvyšší správní soud ve vztahu k laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI (který byl použit i v nyní souzené věci) odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„pokud měřicí zařízení měření provedlo, muselo být postupováno řádně, v souladu s návodem k obsluze. Pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. V nyní posuzované věci je podstatné, že k naměření rychlosti došlo – k chybě při měření tedy nemohlo dojít.“* V posuzované věci je z fotografie z rychloměru zřejmé, že záměrný kříž byl zaměřen na požadovaný cíl, neboť se celý nachází na předním skle vozidla. Skutečnost, že návod k obsluze není obsahem správního spisu, nevede k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgán důkaz Návodem k obsluze neprovedl, odkázal ale na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se týká stejného laserového rychloměru jako v posuzované věci, tj. MicroDigiCam LTI. Správní orgán se neopomněl k navrženému důkazu žalobce vyjádřit, když uvedl, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a není jej proto třeba doplňovat dalším dokazováním. Soud neshledal žalobní námitku jako důvodnou. Provedené měření bylo podloženo dostatečnými důkazy, které nebylo třeba doplňovat. Navíc, návod k použití rychloměru je především manuálem sloužícím obsluze zařízení k usnadnění zacházení s přístrojem. Schopnost toto zařízení obsluhovat je podložena dokladem o proškolení opravňujícím konkrétního policistu provádět měření. Přičemž takový doklad, konkrétně osvědčení č. 0981/2015 ze dne 5. 1. 2015, je součástí správního spisu. Není pochyb o tom, že měření prováděl proškolený policista.
29. Dle žalobce z vyjádření Českého metrologického institutu 1 a 2 plyne, že žádný rychloměr nedokáže za obsluhu ohlídat dodržení návodu k obsluze, a proto jej navrhuje provést jako důkaz. Uvedený důkazní návrh soud nepřijal, neboť se jeví jako nepřínosný. Uvedené tvrzení nijak neodporuje závěru Nejvyššího správního soudu ve shora citovaných rozsudcích. Nad rámec uvedeného soud dodává, že z vyjádření Českého metrologického institutu naopak vyplývá, že do jeho pravomoci nespadá vyjadřovat se k případnému (ne)souladu měření s návodem k obsluze.
30. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí jasně uvedl, že pokud by došlo k chybě měření, ke změření rychlosti by vůbec nedošlo. Odkázal při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 82/2012-27 a neprovedení dalších důkazů, tedy implicitně i vyjádřením Českého metrologického institutu, odůvodnil jejich nadbytečností, s čímž se zdejší soud ztotožňuje.
31. Žalobní námitky stran přestupku spočívajícího v překročení rychlosti nebyly shledány jako důvodné.
32. K otázce přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu žalobce namítá, že byl pes do prostoru u nohou u sedadla spolujezdce umístěn až v průběhu silniční kontroly. Dle žalobce je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevyjádřil k jeho návrhu na provedení důkazu výsledkem hlídky, díky kterému by bylo postaveno na jisto, kde se pes nacházel v průběhu jízdy vozidla.
33. Dle správního orgánu prvního stupně bylo porušení povinnosti zabezpečit přepravované zvíře tak, aby neohrozilo řidiče a přepravované osoby, prokázáno policejní fotodokumentací, kde je zaznamenáno, že pes velkého plemene byl přepravován v prostoru u nohou spolujezdce. V podaném odvolání žalobce namítal, že je tvrzení správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné. Pokud by mělo mít váhu, je třeba jej podpořit výsledkem hlídky, takový důkaz ale nebyl proveden.

34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podané odvolání je totožné s námitkami uplatněnými již v průběhu řízení, a proto se ztotožňuje s argumentací správního orgánu prvního stupně. Následně se žalovaný zabýval argumentací žalobce stran přestupku týkajícího se překročení rychlosti.
35. Lze připustit, aby odvolací orgán odkázal na závěry prvostupňového správního orgánu k námitkám, které odvolatel uplatnil již v prvostupňovém řízení a následně opět v rámci řízení odvolacího (k tomu lze odkázat na odbornou literaturu, např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 561 – 566).
36. V posuzovaném případě se ale o opětovnou námitku nejednalo (na rozdíl od námitek stran provedení důkazů k přestupku překročení rychlosti), neboť žalobce před správním orgánem prvního stupně pouze uváděl, že se pes nacházel v prostoru u nohou spolujezdce jen v době silniční kontroly. V odvolání ale mimo jiné navrhl provést důkaz výsledkem policistů, neboť dle jeho názoru nejsou fotografie psa v autě dostatečně průkazné. Odvolací orgán se ale k návrhu na provedení výsledku policistů s ohledem na přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nevyjádřil.
37. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 68/2016 - 88 „*Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.*“
38. Jelikož žalovaný důkazní návrh žalobce na výsledky policistů k přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu takto neposoudil, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost. Z uvedeného důvodu je třeba napadené rozhodnutí zrušit pro vadu řízení.
39. K požadavku žalobce na nezveřejňování osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu soud sděluje, že takový požadavek nesouvisí s předmětem řízení a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.

V.

Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené je třeba napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s.ř.s.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Právní zástupce neprokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka nezvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 9.800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. března 2020

JUDr. Miroslava Hrehorová, v.r.
samosoudkyně